Ч. 35. Львів субота 1 квітня 1922. Почтову належність оплачено гуртом. Рік I.

ГРОМАДСЬКИЙ ВІСТНИК

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в краю 700 М.
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 10 фр. фр., Італії 10 лірів, Швайцарії 5 фр. шв., Німеччині 75 марок, Чехословаччині 25 корон ч., Болгарії 50 левів, Румунії 50 лей, Австрії 1400 корон. Зміна адреси 50 марок польських.

ОГОЛОШЕННЯ:
Рядок дрібного друку або його місце в рубриці „Оголошення" 40 М., в „Надісланім", в „Оповістках" і некрольоги 60 М. Між новинками і в редакційній части 100 М. За дрібні оголошення 12 М від слова; товстим друком подвійно. В неділі і свята 50 процент дорозче.

Виходить о годині 7. рано.

Один прим. 30 Мкп.

РЕДАКЦІЯ, АДМІНІСТРАЦІЯ й ЕКСПЕДИЦІЯ: ЛЬВІВ, РИНОК ч. 10

Львів, 31. марта 1922.

З мотикою на сонце.

Всяка горячка є ненормальним станом, є хоробливим зявищем, що криє в собі зародки нових, тяжких, смертельних недуг. Таким хоробливим зявищем є кольонізаційна горячка, що треває вже третій рік, викликуючи загальне невдоволення і суятливий фермент. А поза кольонізацією криються такі несподіванки, які вже раз підняли українські маси на страшну, вперту й безпощадну боротьбу під проводом великого гетьмана Б. Хмельницького.

Кольонізація є угольним каменем хоробливих зявищ; але вона родить і підсичує нові хороби. Коли зявляється ґрупа кольоністів, то їм треба дати не лиш землю, але й школу, костьол, їх треба звільнити від податків, прийти їм з матеріяльною допомогою. Таким чином не тільки забирається варстат праці й удержання при життю міліонам тубильчих нуждарів, малоземельних селян, що цілими століттями зрощували ту землю своїм потом і кровю, але ще й коштом населення уладжується повноту життя для кольоністів.

Ми вже нераз мали нагоду присвятити більше уваги кольонізації в Галичині і — розуміється — не залишимо цього зробити й на будуче. Сьогодня одначе хочемо спинитись над військовою і цивільною кольонізацією на Волині. Виїмково не будемо тут надто підкреслювати нашу точку погляду, котра є загально відома, а покористуємося польськими аргументами.

„Курієр Польскі", котрий вважається органом теперішнього польського кабінету, а саме премієра Поніковского і мін. закорд. справ Скірмунта, присвячує свою увагу польській військовій кольонізації. В статті „Грізне положення" (ч. 83 з 24. марта) нарікає на військову кольонізаційну господарку, бо „військовість замість рахуватися із засобами, закреслила собі величезний плян, до котрого виконання треба мати хіба американські капітали, французьку організаційну здатність і німецьку докладність у виконанню, і після одного року праці довела до катастрофи, бо те, що тепер діється на окраїнах („кресах") — то катастрофа. Ані одної відбудованої військової оселі, сотки людей засуджених на всякнення в чужий національно елемент, сотки огірчених в найвищій ступені, поважний відсоток в обняттях комунізму, ба навіть усякі „поселенці" („осадніци") замінені у фахових бандитів, обниження довіря до польських властей і вкінці не знати, кілько соток міліонів чи міліярдів викинутих в болото".

Дуже невідрадна картина. Колиб зявився тепер який-небудь Фредро і мав цивільну відвагу назвати річи їх властивим іменем, то написав би трагічну комедію під написом „Покарана пажерливість".

Практичні висліди цеї роботи, навіть з польського становища, із становища кольонізаторів, зовсім не такі, щоб ними можна захоплюватися. До кольонізації приступлено без жадного підготовання, тільки з широкими ротами.

„Курієр Польскі" подає, як до кольонізації приготовлялися Прусаки (також зразки!), як вони студіювали всі обставини і умовини. Тільки „Німцям недоставало морального оперття для їх праці — каже п. Лада (автор статті) — бо йшли грабувати чуже; ми, несучи культуру заходу у східні пустині, забираємо, або землі зовсім опущені(!), або найчастійше свої власні". Ось до чого можна дійти при хоробливій автосуггестії і безмежній глупоті. Але йдім далі. „Одначе ми піднялися з мотикою на сонце. За півтора року ми зуміли заняти на парделяцію 440 тис. моргів самої ріллі, не враховуючи ліса. З того 80 тис. моргів поділено між індивідуальних поселенців, котрих на папері є 2000 хлопа, 100 тисяч моргів прийшло спілкам. Помимо того, що лишилося іще 260 тисяч моргів, міжміністеріяльна комісія, котра попала в модний тепер шал вивласнення, призначує на цей рік дальших 240 тисяч моргів. То виглядало би на фарсу, як би не було траґедією! Тому „Кур. Польскі" заявляється проти викидання грошей в болото і взиває уряд, щоби не висилав на схід ані одного кольоніста, поки не будуть мати запевненого істнування вже вислані, поки вони не вростуть в землю так, щоби могли перебути і бурю.

То є одна сторона медалі. Тут говориться виключно про невдоволення й огірчення кольоністів та про гроші всіх тих податників, які під цю пору знайшлися в межах польської влади, але ані одним словом не згадується про невдоволення й огірчення тих, яким вже забрано й забирається дальше варстат праці. Автор статті безсоромно згадує про „східні пустині", так немов би справді тут йшло о якісь американські прерії, немов би боротьби за ті землі не тривали від віків між моральним власником тих земель — українським чи білоруським народом і польськими короленятами, в шляхетськім контуші, мазурській капоті чи військовім мундурі.

Наприкінці наведеної нами статті згадується про бурю та про спромогу її перебути. Формація Сходу іще не закінчена. Вона находиться тепер в розстайній стадії між термідором і бонапартизмом. Отже буря безумовно не виключена; навпаки — можна сказати — зовсім певна. І та буря може змести з лиця землі не тільки нових пришелців, кольоністів, але й туземців польської народности, тих, що осіли „на кресах" від довшого часу. Український чи білоруський селянин, незаспокоєний в своїм жагучім прагненню посідання землі, кинеться на останки лятіфундій, щоби їх засвоїти. Кольоніст при першім пошумі бурі зникне.

І це є друга сторона медалі, про котру соромно промовчує п. Лада. А на основі сказаного ми можемо прийти до одного висновку: ті, що попали в кольонізаційну горячку, марно витрачають міліярди. Вони безумовно не повернуться, а тим більше не принесуть ніяких процентів. Помиляються ті, котрі думають, що український селянин, син землі, коли небудь зрезиґнує з посідання землі або дасть себе задурити надією на „національний розвиток".

Коли серед дрібної частини польського громадянства проявилося розчарування що до кольонізаційної горячки, коли воно побачило, що не можна пускатися з мотикою на сонце, то тепер повинно ще усвідомити собі і другу сторону медалію і завернути з хибного шляху, щоб на прийшов той час, коли наступить каяття, та не буде вороття.

Українські справи.

Делеґати Підкарпатської України в Празі.

Наради делеґатів Підкарпатської України з чесько-словацьким урядом, що відбуваються під цю пору в Празі, є в повнім розгарі. Д-р Бенеш прийняв д-ра Бескида — представника руської центральної ради, д-ра Камінського — представника карпаторуського земельного союза, Клочурака — представника незалежних соціял-демократів, Балога — представника селянської партії, Гагатка — представника руської робітничої партії. На нарадах обговорюються партійні й політичні відношення на Підкарпатській Україні. Вислухано також представників мадярських, жидівських і комуністичних партій (Рпр).

Ґраф Тишкевич і Поанкаре.

„Русспресс" доносить з Відня: Ґраф Тишкевич, бувший український посол в Парижі, опісля у Ватикані, звернувся до французького президента міністрів Поанкаре з поздоровленням з нагоди обняття ним влади та з проханням взяти українську справу під свою особлившу опіку. Поанкаре відповів дуже ввічливим письмом, яке ґр. Тишкевич оголошує в „Соборній Україні".

Поголоска про уряд Вишиваного.

„Русское Дѣло" подає, що Василь Вишиваний створив на румунській области уряд, до якого мають належати: військовий міністер — ґен. Сінклер, внутрішних справ — Лотоцький, закордонних справ — адм. Остроградський, мореплавства — віцеадм. Лятошинський, справедливости — Храпко, державний секретар — Полетика, доріг — Радович, праці — Білявський, торговлі і промисловости — б. український посол в Швайцарії Левицький.

Присилайте партійний податок на вкл. кн. ч. 5.000 „Краєвого Союза Кредитового" у Львові, Ринок 10.

Велика Україна.

Представник „Союза Народів" про положення на В. Україні.

Повернувший з Одеси представник Союза Народів д-р Баціллєрі, в розмові з представниками кишинівської преси, сказав між иншим:

„За час мойого перебування в Тирасполі, більшевики відносились до мене чемно. Я провірив положення населення. Діти находяться в страшному стані. Напівголі, босі, риються на гноївках, вишукуючи все пригоже до їди. Я бачив хлопця, який варив в горшку зупу із скіри здохлої собаки. В Тирасполі мруть діти десятками денно. Средств для хоронення померлих, населення не має і в кождий ранок влада збирає по вулицях валяючіся трупи. Дуже розповсюднена епідемія тифу і грипи.

По дорозі із Тирасполя до Одеси замітні признаки страшного голоду. В Одесі ходять трамваї і на перший погляд кипить життя. В магазинах продається масло, шоколяда, білий хліб, але все неможливо дорого. Щоби пережити не дуже ситно, треба видати денно чотири міліони. На всіх лицях замітні сліди вичерпання. Одежа на всіх до краю виношена. В шпиталях утворено відділи, де поміщується тих, які не можуть принимати корму.

Пр. 91|22. В Імени Річипосполитої Польської! Суд окружний карний яко Трибунал пресовий у Львові рішив на внесок Прокураторії Державної, що зміст часописи „Громадський Вістник" ч. 31. з дня 28. марта 1922. в артикулі під наголовком „В обороні Грузії" в уступі від слів „Український народ будучи" аж до кінця статті містить в собі єство злочину з § 65а) кр. зак. узнав доконану в дни 27. марта 1922. року конфіскату за оправдану і зарядив знищення цілого накладу і видав по думці § 493. п. к., заказ дальшого розширювання того друкового письма. Заразом видав наказ відвічальному редакторови тої часописі, щоби се рішення помістив безплатно в найблищім числі і то на першій стороні. Невиконання того наказу потягає за собою наслідки предвиджені в § 21 зак. друк. з 17. грудня 1862. Д. п. д. № 6. ех 1863 а іменно засудження за переступство на гривну до 400 Мкп. — Львів, дня 28. марта 1922.
(Підпис нечиткий).

їх навіть не лічиться, але тримається кілька день, аж до голодової смерти. Уладження похорону належить до люксусу. Тому населення Одеси не хоронить мерців, але викидає трупи на вулицю, яких збирає поліція і хоронить громадно". (Рпр).

Новий продподаток

(Від нашого кореспондента).

Більшевики витягли з України понад 50 міл. пудів продподатку, але це їх мало задовольнило. Не глядячи на те, що на Україні голод, вони знову наклали на цей місяць новий продподаток 7,930.000 пудів зерна, а саме: на Волині — 1,200.000 пуд, Київщину — 1 110.000 пудів, Кремінчжчину — 510.000 п. Одещину — 500.000 п. (тамже якраз найбільший голод), Поділля — 256.000 п. Чернигівщину — 450.000 п., Полтавщину — 1,400.000 п., Харківщину 160.000 п.

Продмісяць на Катеринославщині продовжено до 1. березня. Згідно з повідомленням „Вістей" до цього терміну всі продорґани обовязані зібрати 100 відсотків продподатку. Вдалось викрити 80000 затаєної землі. Затаєну землю оподатковується додатковим податком.

В неврожайних районах, як подають „Харківські вісти" в ч. 37. хлібний податок замінюється грошевим оподаткованням, при чому один пуд пшениці оцінюється 150 тисяч карбованців. По більшевицьким даним цей грошевий збір дасть до 35 міліярдів карбованців.

Перед конференцією в Ґенуї.

Анґлія і ґенуенська конференція.

Анґлійські часописи доносять що нема вже в кабінеті розламу по причині ґенуенської конференції. На вчерашньому міністеріяльному засіданню, вирівнано ріжницю думок. — Вчера перед полуднем Льойд Джордж проводив на засіданню кабінету, на якому обговорювано справу ґенуенської конференції та справу заяви довіря. Відтак відбувся бенкет, на якому Льойд Джордж виголосив промову, де порушував рівнож політичні питання. Промовляв також льорд Черчіль. Льойд Джордж заявив, що кабінет установив вже форму для заяви довіря. Вчера пополудни був Льойд Джордж на авдієнції у короля, а вечером виїхав назад на село. (ПАТ).

Заходи Скірмунта.

Польський міністер для закордонних справ поїхав до Парижа, щоби перед ґенуенською конференцією нарадитися з французьким премєром. Про ціль подорожи Скірмунта „Пті Парізієн" пише: Мін. Скірмунт бажав, щоби Польща, балтійські держави й мала антанта виступили на конференції в Ґенуї у всіх справах одностайно. Щоби створити цей одностайний фронт, польські делеґати стрінуться дня 8. квітня в Ґенуї з представниками Чехословаччини, Румунії й Югославії. Теперішний побут Скірмунта в Парижі мав на меті тільки обговорення цієї акції з державами антанти (зглядно з Францією). З Парижа мав Скірмунт вибратися до Льондону і Брукселі, звідки щойно поїде до Ґенуї.

Поїдуть — чи ні?

Як подають з Риґи, до совітської делеґації, що має їхати через Риґу до Ґенуї. має також належати голова головного рев, трибуналу Криленко, б. царський прапорщик, котрого в листопаді 1919 р. жовнярські ради зробили начальним вождом російської армії. Належить зазначити, що під його рукою ця армія незвичайно скоро розлетілася.

„Дейли Геральд" пише, що сов. делеґати виїдуть з Москви дня 1. квітня і поїдуть до Ґенуї через Риґу, Берлін і Інсбрук.

„Ізвєстія" довідуються з офіціяльного жерела, що досі не порішена справа, чи совітська делеґація поїде до Ґенуї, бо досі не одержала вона від Італії ґарантій особистого безпеченства членів цієї делеґації з огляду на можливість виступів проти неї з боку фацистів, або російських реакціонерів. Часопис домагається ґарантій безпеченства для совітської делеґації та її баґажу.

Поїздка Шумського в зязку з конференцією.

Представник радянської України у Варшаві — Шумський виїхав на кілька днів до Берліна на нараду з совітськими представниками, що віхались там перед ґенуенською конференцією.

2—3 місяці?

Париські денники подають, що конференція в Ґенуї пічнеться невідклично 10. квітня і триватиме довгий час. Деякі денники припускають, що вона триватиме 2—3 місяці.

✝ ОЛЕКСАНДЕР МИШУҐА

світової слави оперовий співак, щедрий меценат богатьох українських гуманітарних і культурних інституцій, помер у Фрибурзі після тяжкої операції рака, проживши 69 літ.

Олександер Мишуґа уродився в Виткові, радехівського повіту. З малку звертав на себе увагу своїм феноменальним голосом. Після укінчення учительського семінаря у Львові завдяки щасливому випадкови попав до медіолянської консерваторії. Скінчивши своє музичне образовання в Італії, виступає з першу як оперовий співак у Львові, а відтак їздить по цілій Европі. Критика висловлюється про його оперові креації з ентузіязмом. Його ліричний тенор, вишколений в італійській школі, що звертає головну увагу на округлість і красу звуку та емісії, прямо фасцінував слухачів. Тому його виступи в таких операх, як „Травіята", „Фавст", „Жидівка", „Галька", „Паяци" „Страшний двір" і и. записувалися в памяти щасливих слухачів незатертими буквами.

Мрією його життя було посвятити свій талант українській опері. На жаль — ця мрія тільки в дрібній дозі сповнилася. Кілька літ перед війною провадив у Київі школу співу (з його школи вийшов відомий галицькому громадянству київський оперовий співак Михайло Микиша, який підчас ювілею Франка концертував у Галичині) і тоді виступав часом в Лисенківських операх. У Львові гостював Покійник безпосередно перед війною і співав на Шевченківськім концерті.

Війна заскочила Мишуґу в Італії. Довелось пережити гіркі хвилини. Після прикрих переходів дістався до Стокгольму, де провадив школу співу. А був першорядним учителем.

В історії Галицької України імя Мишуґи записане як одного з найщедрійших меценатів. Ціле своє життя львину частину своїх великих зар бітків віддавав на народні ціли А даючи обильні жертви, висловлював одно бажання: щоби імя жертводавця задержано в тайні. Навіть в останніх часах, коли тяжка недуга звалила Його на смертну постіль, памятав про академічну молодь у Львові і Укр. Гор. Комітет Останнім бажанням Покійника було спочити на Рідній Землі. В. Й, П.

Шевченківські свята.

Шевченкове свято у Варшаві.

За ініціятивою Української Студентської Громади у Варшаві обрано спеціяльну комісію, зложену із представників студентства і поважнійшого українського громадянства для улаштовання і вироблення пляну святкування роковин смерти Тараса Шевченка. Порядок дня поділено на 2 частини, над першою з котрих не довго прийшлося дебатувати. Ухвалено відправити панахиду в прав. церкві, до якої участи запрошено митрополита і Укр. Студентський хор з дірігентом, п. Сологубом.

Друга частина, іменно уложення програми концерту в цей вечер, (дня 11. марта ц. р.) забрала комісії багато часу і спричинила гарячі і палкі дискусії. Не мало зараз на думці представників студентства, які відносилися до справи з глибоким зрозумінням і національною [illegible]ією.

Тут маю на гадці других, які були присутні на засіданнях комісії і брали участь в цих обговорюваннях, часто комерц йного характеру.

І знов розділено вечер концерту на дві частини—перша музично-вокальна, друга обіймала: буфет у власному заряді і ріжні справи, які дуже приємно обговорювати при чаю.

Над першою частиною було довго обдумувано. Були там прочуття, що відспівання Шевченкового „Заповіту" буде шкідливе, драстичне, но і вже на певно не дуже безпечне. Про національний гимн не говориться навіть. Так і вступне слово не мало опреділеного виду: чи воно на цій, чи иншій мові має бути виголошено. Рішено виголосити промову на українській і польській мовах. (Виголосив П. Лукашевич).

ИОҐАН ҐОТЛІБ ФІХТЕ. 27)

Промови до німецького народу.

Переклав **М. ЄВШАН.**

(Продовження.)

Ріжниця повстала зараз при першому поділі спільного пня, і лежить в тім, що Німець говорить живою мовою, що випливає з природної сили, а инші ґерманські племена мовою, що лише на своїй поверхні є жива, в корені одначе мертва. Лише з того погляду живучости і смерти я говорю про ріжницю; зовсім одначе не тикаю внутрішної вартости німецької мови. Життя і смерть не можна зовсім порівнувати, перше має супроти другої безконечну вартість; тому всі безпосередні порівнання німецького та новолатинських язиків зовсім безцільні і примушені говорити про річи, про які й не варто говорити, Мається говорити про внутрішну вартість німецької мови, то мусілося би взяти до порівнання що найменше рівнорядну, таксамо первісну мову, як наприклад грецьку; наша теперішна мета лежить одначе низче такого порівнання.

Який безмірний вплив на цілий людський розвій народу може мати характер його мови, мови, яка товаришить одиниці аж до найтайнійших глибин її ума в думках та бажаннях, обмежує її та дає їй крила, яка цілій людській товпі, що нею говорить, дає в своїй области одинокий, спільний розум, яка є правдивою взаїмною точкою проливу змислового світа та світа духів, і кінці тих двох світів так разом перетоплює, що не можна навіть сказати, до котрого вона сама належить; як неоднаковим може вийти наслідок того впливу тут, де супроти себе стають життя і смерть, можна взагалі відгадати. Передовсім можемо бачити, що Німець має спосіб ще глибше дійти до основи своєї живої мови через порівнання з замкненою римською мовою, що в розвою образовости віддалюється дуже від його мови, як з другого боку він тим самим способом може її яснійше розуміти, що являється неможливим для Новолатинця, який в суті річи обертається в крузі тої самої одної мови; що Німець, виучуючи римську матірну мову пізнає до певної міри рівночасно й вітки її, і коли би він мав першої вчитися докладнійше як чужинець, що йому прийшлось би з вище наведеної причини без особливого труду, він вчиться також рівночасно далеко докладнійше розуміти та далеко більше присвоїти собі властивости заграничних язиків як той, що ними говорить; що тому Німець, коли він лише послугується всіми своїми користями, може бути все вищим від чужинця і цілковито його розуміти, навіть ліпше як він сам, і може його перекладати в цілій його основі; що — навпаки — чужинець ніколи не може зрозуміти правдивого Німця без трудного в високій мірі вивчення німецької мови, і без сумніву полишить неперекладеним щось правдиво німецьке. Що в тих мовах можна навчитися лише від самого чужинця, се в більшій части нові, зі скуки та химери зроджені моди говорення, і дуже скромний, хто дає себе тим научувати. В більшости випадків можна би їм замісць того показати, як вони повинні говорити згідно з матірною мовою та з законами її розвою, і що нова мода на ніщо не здалася та грішить проти старинного, доброго обичаю.

Все те багацтво наслідків взагалі, а таксамо на прикінці згаданий наслідок, випливають, як сказано, самі з себе.

Та ми хочемо дослідити ті наслідки в загальному в їх одноцільности та глибині, аби тим самим дати основний образ Німця в протиставленню до всіх инших ґерманських племен. Я подаю тимчасом ті наслідки коротко ось як: 1. У народу, що володіє живою мовою, духова освіта входить в життя; у иншого народа йде духова освіта і життя кожде своєю дорогою для себе. 2. З тої самої причини для народа першого рода всяка духова освіта є правдивою, дійсно поважною, і він змагає до того, аби вона мала вплив на життя; навпаки, для народа другого рода вона є радше ґеніяльною забавою, в якій він не шукає дальшої мети. Останній має духа; перший крім того ще й характер. 3. З сього виходить, що перший щиро трудящий та поважний у всіх справах і пильний, останній напроти того здається на свою щасливу натуру. 4. З усього разом виходить: В нації першого рода великий народ змагає до освіти, а вихователі його випробовують свої відкриття на народі, і стараються впливати на нього; противно, в нації другого рода освічені верстви відділюються від народу і не звертають на нього більше уваги як на сліпий знаряд своїх плянів. Дальшим поясненням тих поданих прикмет займуся в найблизчій промові.

(Продовження буде.)

Концерт відбувся в малій салі Академічного Клюбу вул. Медова 10. Сама декорація салі викликала пригнітаюче враження — еміграції. Над естрадою повішений портрет начальника Паньства і дві червоно-білі хоругвки з боку, на роялі портрет Шевченка прибраний ручниками і мала жовто блакитна розетка. (Перша декорація була не до усунення, бо це домівка польського студентства).

Найкраще враження винесла публика з відспіваних Укр. Студ. хором співанок, між ними Марш жалібний на смерть Шевченка і прекрасна пісня Галицьких Стрільців „Журавлі".

Деклямація „Мені тринадцятий" п. Зайцева була би досить вдалою, коляб не псувала гармонії занадто весела міна декляматора, який вийшовши на естраду, сміявся і поправляв краватку, якби мав виголосити один із найдотепнійших куплетів.

Загальний настрій ніраз не був святочний. Наче відправлена повинність, почім деякі розійшлися, деякі сіли за столики пити чай. Одно студентство, яке виявляло більше заінтересовання і більше такту.

Порадить можна тільки одно: коли варшавські українські патріоти хочуть комунебудь заімпонувати, то на другий раз хай краще обдумають і більше питомого, українського вводять перед лице заінтересованої публики.

Шевченкове свято в Тарнові.

В суботу й неділю 11. й 12. березня наша тарнівська еміграція святкувала память нашого національного генія Тараса Шевченка.

11. в салі „Брістлоль" відбулася Служба Божа з панахидою (українською мовою). Співав чоловічий хор, зорганізований з біженців. Священик о. Губа виголосив теплу й змістову промову, присвячену памяти Шевченка в перспективі нашого національного відродження. 12. в неділю відбулася академія—концерт. Завдяки може тому, що багато з наших емігрантів уже порозїздилося в ріжні краї, по части на заробітки, а дехто до ріжних вищих шкіл, порідшали і лави наших співаків; концертна частина вечера була уложена не так повно, як би можна сподівитися в инших умовах. Співав тільки чоловічий хор; жіночого або мішаного не було. Із сольовим співом виступала тільки одна п. Садовська.

Вечір почався гимном „Ще не вмерла Україна", за яким слідували реферати: п. Холодного (батька) „Шевченко як маляр" і п. Кривди-Соколенка „Шевченко і Кирило-Методіївське Брацтво". Реферат п. Холодного прийшовся дуже до речі, бо звичайно на роковинах Шевченка розглядають його з ріжних боків як поета, а творчість його як артиста-маляра забувається; а тим часом і ця сторона Шевченкового генія заслугує на пильнійшу увагу. Н. Кривда-Соколенко присвятив свій реферат питанню, чи належав справді Шевченко до Кирило-Методіївського Брацтва, в якому питанню досі були в літературі великі сумніви й заперечення, а також ідеольоґії й діяльности Брацтва і взаємовідношенню ідей Шевченкових і Брацтва.

По недовгій перерві виступив хор під дірігуванням п. Олексюка і відспівав a capella „Вічного революціонера" Лисенка на слова Франка і „Наш стяг" на слова Б. Грінченка (чия музика не зазначено). Хор звучав повно, виразно і зумів віддати як динамічні, так і инші відтінки композицій. Пні Садовська проспівала „Три шляхи" Степового на слова Шевченка і на bis „Не вернувся із походу гусарин москаль" Лисенка — Шевченка. Співає вона гарно і має симпатичний голос, але в виконанню „Гусарки" мені почулися деякі дрібні відступлення від точного музичного тексту автора. Пані Ярош своєю майстерною грою сольо видобула все, що могла з того слабенького пяніно, що мала в свойому розпорядженню. З декляматорів визначилися: пані Бурмистренко, що на жадання публіки відчитала кілька поезій Шевченка понад програму. (Читає вона з великим почуттям і експресією, а як на хибу треба тільки сказати на вузький трохи діяпазон її інтонації) і С. Пасішниченко, що майстерно відчитав Шевченкового „Ченця" (У Київі на Подолі), а на bis поезію „26. лютого" (Є в році день один, його святкуєм ми). П. Пасішниченко відомий і як добрий актор і режисер.

Дуже подобалися гарні вірші Б. Лисянського („Поетови вигнанцю") і М. Обідного („В сей день"), що прочитали самі автори.

Мав успіх і п. Г. Лисенко, що прочитав дві Шевченкові поезії. — Святкування закінчилося „Заповітом" Шевченка. У програмі було зазначено, що музику аранжував О. Кошиця, але, що то є власне музика М. Лисенка, не зазначено. Так само як бачив я видання „Заповіту" з зазначенням, що то музика Стеценка, де теж про авторство Лисенка не згадано. Не вжеж ми успіли так ґрунтовно забути Лисенка, цього найкращого музичного інтерпретатора Шевченкової поезії, що навіть ті, хто гармонірують на ново його мельодію, що мають діло з анонімним твором народньої музики?

До речі, якіб не були добрі новійші зміни в „аранжировках" „Заповіту", нехай то будуть і поліпшення, вони ніколи не відшкодують відкинення тієї частини оригінального Лисенкового музичного тексту, що написано на слова передостанньої строфи: „Поховайте та вставайте... волю окропіте", яка тепер співається на той самий мрійно-елегійний мотив, що й инші строфи, а у Лисенка мала зовсім инший, цілком відповідний словам характер, сильний і грізний, як голос местника — народа.

В. Самійленко.

Шевченкове Свято в Лежайську.

Хто не вірить в силу та завзятість нашого міщанства, нехай йде до Лежайська, місточка, що лежить по тім боці Сяну на окраїнах українських земель.

Міщане, ба й сусідні селяне, хоч в наслідок давнійшого занедбання уживають тут досі, як відомо, польської розговірної мови, мимо цього, почувають себе сильно та певно Українцями.

Шевченкове Свято відбулося в Лежайську 12. марта с. р. заходом місцевої читальні „Просвіти".

Величавий „Народний Дім", якого не найдеш скоро у нас на сході. Величава, заповнена саля. Естрада та погруддя Тараса, прибрані зеленею й ручниками.

Міщанство, інтеліґенція, світська та духовна місцева та замісцева. Гості навіть з подалеких сторін Мазурщини; не брак також заточенців-урядників.

Святочний, поважний настрій. Виступає хор мішаний. У дівчатжінок прегарні народні строї. Свято починається. Йде „Заповіт" Стеценка. На салі у зібраних, стужених за рідною піснею, задрожали серця. Гимн своєю мельодією морозить їх. Побачиш тут і там сльозу в оці. Стоячи вислухали зібрані нашого новітного гимну. Палку, добре обдуману святочну промову виголосив д-р Гелицінський, місцевий уроженець.

Відтак йшли на переміну хори мужеські та мішані або жіночі. Треба піднести, що п. Д. Куліш, завзятий, енерґічний дірігент в короткім часі встиг вивчити деякі навіть труднійші твори музичні як: „Жалібний марш" Лисенка, Прометей" Стеценка, „Українська баркароля" Людкевича і и.

Хори йшли знаменито. Віяло від них силою, красою. Дострій фортепяновий в руках п-ні Волосянської.

Справжній артистичний пир устроїв віддомий тенор-соліст, суддя п. Іванець відспіванням „Гетьмани" та „Минули літа молодії". Супровід фортепяновий спочивав в руках п-и М. Кекішівної зі Львова.

Оплескам не було кінця. Виму шено наддатки.

Згадати би ще треба про дві складно-справно виголошені деклямації місцевими силами молодіжи.

Всенароднім гимном „Ще не вмерла" закінчено свято.

По вичерпанню програми „Вечерниць" слідували товариські сходини, рід комерсу.

Треба було бачити бадьорі постави учасників, треба було почути бесіди про єдність, соборність українських земель, побачити, як єднались — обіймались гр.-кат. та православний Пан Отець при акомпоніяменті відповідної пісні.

Жаль було гостям, що над ранком від'їзджали за Сян, Вислок та Вислоку опускати розіспіване, розбадьорене Товариство.

Вправді уладження роковин є обовязком місцевого громадянства, але зважаючи на страшні перепони, з якими треба боротись в сучасній добі ще й до цього на окраїнах, за понесені труди належить висловити місцевим трудженикам заслужене признання, як голові „Просвіти" п. А. Волосянському, так і о. парохови М. Хоманеви, а також п. Кулішови, дірігентови пп. Д-р Гелицінському, Махнови, Морозови, славному Міщанству до рук п. Шелевича та неструдженим членам хору.

Належало би тільки подбати, як „Просвіті", так і о. парохови о участь в святі дооколичних селян, котрих на жаль, на Вечерницях майже не було, а також, щоби молодіжи безуслівно і як найскорше подати приватню народну школу, бо без неї, тоді, коли місцеві школи не учать української мови молодіж знидіє і відчує колись страшний жаль до своїх теперішніх провідників.

Це твій великий обовязок, місцева Громадо!

Гість-заточенець.

Присилайте жертви на будову памятника ІВАНА ФРАНКА до Краєвого Союза Кредитового Львів, Ринок 10., ч. вкл. нн. 40.000.

Найновійший „projekt na zniszczenie Rusi".

Одна з чергових фантазмагорій

(Продовження).

Od chwili powstania Państwa polskiego, a właściwe już od wybuchu wojny świtowej stosunek do żydów znacznie się pogorszył.

Żydzi zrozumieli, że państwa zaborcze popierały ich dla osłabienia żywiołu polskiego i wzmocnienia swoich wpływów na ziemiach polskich, że zatem w razie odbudowy Państwa polskiego zmienią się stosunkt na ich niekorzyść. Tak samo zrozumieli żydzi, że rzeczpospolita ukraińska, rozporządzająca małą tylko ilością intelgentnych pracowników i narażona na bierny co najmniej opór intelgencji polskiej, musi szukać u nich pomocy i da im tak uprzewlejowane stanowisko, o jakie w Polsce nawet marzyć nie mogą.

Na długo jeszcze pozostanie dla żydów miarodajnym światopogląd niemiecki, a wedle tego światopoglądu Państwo polskie jest przemijającą efemerydą.

Z drugiej strony jest właściwością psychologji żydowskiej unikanie wszystkiego, coby mogło być uważanem za otwarte i jawne wystąpienie zbiorowe przeciwko istniejącej władzy.

W tych warunkach przyjąć należy za pewnik, że żydzi stale i konsekwentnie, lecz potajemnie i nigdy zbiorowo popierać będą wszystko, co może osłabić Państwo i naród polski, równocześnie zaś, że żydzi w Polsce, powołani do zbiorowego działania, nigdy jawnie przeciwko państwowości polskiej, a nawet przeciwko narodowi polskiemu nie wystąpią.

Z tym stanem rzeczy i z tą psychologją żydów nie liczy się żaden ze znanych nam projektów autonomji czy to wojewódzkiej, czy też specjalnie wschodnio małopolskiej.

Odnosi się to zarówno do projektów na kurjach narodowościowych opartych, jak i do projektów kwestję narodowościową pomijających.

Obie bowiem grupy projektów nie liczą się z tem, że żydzi pozostawieni czy to w jednej grupie z Polakami, czy też w ogóle w łączności wyborczej z innemi wyznaniami rzucą na szalę swoje głosy i swoje wpływy w tem celu, ażeby wywrzeć decydujący wpływ na ugrupowanie i taktykę obozu polskiego, oraz — aby stosunki w obozie polskim ukształtować w sposób najwięcej dla Państwa i narodu polskiego niekorzystny.

Wprawdzie będą oni się starali oddziałać i na obóz ruski i w tym celu wyślą swoich ludzi także do ruskiej roboty politycznej, lecz to nie będzie stanowić żadnej dla nas rekompenzaty, raz dlatego, że i ta ich robota obozie ruskim będzie szła w kierunku pogłębienia przepaści między narodami polskim i ruskim i przysporzenia trudności rządowi polskiemu, a powtóre dlatego, że wpływ ich na sprawy polskie, jako mniejszości narodowej, będzie bez porównania silniejszym, aniżeli wpływ na kierunek polityki ruskiej.

Naromiast żydzi, wybierających osobnych kandydatów i posłowie żydowscy oddzielnie od Polaków zgrupowani, będą bez porównania mniej niebezpiecznymi, gdyż nie będą mogli bezpośrednio wpływać ani na wyniki wyborów posłów polskich, ani na programy i taktykę ugrupowań polskich, zaś wrodzony im oportunizm nakaże im z biegiem czasu coraz silniej podkreślać ich przynależność do Polski i wierność idei państwowości polskiej wszędzie tam, gdzie jako grupa odrębna jawnie wystąpić i odpowiedzialność na barki społeczeństwa żydowskiego przyjąć muszą.

Przeciw temu notorycznemu stanowi rzeczy grzeszą, przedewszystkiem te projekty, które dla sejmików województw wschodnio-małopolskich chcą wprowadzić kurje narodowościowe polską i ruską.

Takie postępowanie i unormowanie sprawy doprowadziłoby w rezultacie do tego, że zamiast wsparcia żywiołu polskiego i konstytucyjnego zagwarantowania jego praw zostałaby ludność polska oddaną na łup żydów, a instytucja kurji narodowej polskiej wprost ośmieszoną.

Wszak żydzi stanowią zwyż 30% ludności nieruskiej b wschodniej Galicji i odznaczają się w życiu politycznym bez porównania większą zwartością aniżeli Polacy.

W niektórych okręgach, a przedewszystkiem w województwie stanisławowskim liczba żydów jest równą liczbie Polaków.

W razie więc utworzenia kurji polskiej i ruskiej prawie wszyscy żydzi wpiszą się do kurji polskiej i spowodują, że z bardzo nielicznymi wyjątkami wstęp do sejmików z kurji polskiej znajdą tylko ludzie, którzy podpiszą pacta conventa, ile możności zaś żywioły destrukcyjne dla państwowości polskiej i naszego społeczeństwa szkodliwe.

Moglibyśmy dojść do tego zwłaszcza w województwie stanisławowskim, że mielibyśmy kurję faktycznie żydowską, za którą jednak ponosiłoby

відповідальність społeczeństwo polskie na podstawie nazwy tej kurji.

Jeszcze gorszem może byłoby oddziaływanie tego stanu rzeczy na włościaństwo polskie tej części kraju.

Zgrupowani w jednej kurji z żydami, zawdzięczali od ich głosów i pomocy, musielibyśmy prowadzić politykę gospodarczą i społeczną daleką od potrzeb i zapatrywań ludu i pozostającą w rażącej sprzeczności z polityką gospodarczą i społeczną ugrupowań ruskich.

Cóż więc łatwiejszego, jak to, że chłop polski przeniósłby interesa gospodarcze i społeczne ponad interesa narodowe i połączyłby się z chłopem ruskim dla przeciwstawienia się obozowi polskiemu, który w tych warunkach stałby się wykładnikiem dążeń i interesów żydowskich.

Korektura projektu kurji narodowych polskiej i ruskiej zawarta w projekcie wprowadzenia tzw. kurji uzupełniającej skutki tylko co najwyżej częściowo uchylić może. Wprowadzenie tej kurji nie mogło by bowiem zapobiedz wpsywaniu się żydów do kurji polskiej w takiej ilości, by zawsze utrzymać się na stanowisku decydującego czynnika w tej kurji.

Z tych więc powodów zjazd uchwalił jednomyślnie rezolucję 5 i uznał ją zarówno doniosłą, jak rezolucję 2, jeżeli zaś nie określił szczegółowo formy, w jakiej to wyemancypowanie zdaniem zjazdu organizacji narodowych nastąpić powinno, to stało się to dlatego, że w tym kierunku nie dało się osiągnąć jednomyślności.

Wyłoniły się trzy zdania, a mianowicie:

a) że należy utworzyć trzy kurje wyznaniowe, t. j. kurję rz. msk. kat., greck. kat. i żydowską;

b) że należy utworzyć trzy kurje narodowe, t. j. kurję polską, ruską i żydowską;

c) że należy zaniechać tworzenia kurji, a zabezpieczenia prawmniejszości pozostawić ordynacji, opartej jedynie na proporcjalności.

(Докінчення буде).

Преса.

„Українське питання в Польщі".

Відомий український публіцист О. Саліковський, редактор закритої „Української Трибуни" помістив у варшавському „Роботніку" довшу статтю п. з: „Українське питання в Польщі".

Обговоривши факт і причини закриття „Української Трибуни", яка „провинилася" супроти польської адміністрації хиба тим, що не була гадючою рептилькою, запитує автор статті: „До чого це нарешті доведе? Не потребую тут хиба виясняти, що наслідки лежать в природі річи, хочби для того, що кождий нарід — в рівний степени, як польський — з напруженням усіх своїх, навіть підсвідомих духових сил, змагає до утворення власної, зєдиненої держави. Коли його розірветься навіть на цілком окремішні частини, віками заховує в собі, помимо усього, змагання до зєдинення, зриває зі себе усі пута, тількиб досягти мети.

Гідною подиву є обставина, що помимо кріваво простраждані історичних і досвіди, Польща до тепер захоплена настроями, які фактично негують прінціп самоозначення народів, з якими колись страждалося під спільним ярмом.

Скажу більше. В тій оргії самоволі провінціональних сатрапів вичувається певність, що ті старі і загально скомпромітовані методи правління при допомозі обмежень і гнету, кольонізації і польонізації зроблять врешті решт своє і знищать націю разом з її свідомостю, а українські душі переміниться на польські. Люде ці переконані, що зможуть доконати того, на що за слабі були деспоти сходу".

Наводячи приміри позискання народів чуженаціональними урядами кінчить д. Саліковський свою статтю словами:

„Коли Поляки в дійсности мріють про позискання для себе відломів чужих народів, втілених тепер до польської держави, не має на те иньшого способу... як те... щоби т. зв. „креси" найшлись в кращій ситуації ніж та, яку можуть витворити сусідні національні держави..."

Жаль, що п. Саліковський, чоловік великої політичної рутини в теорії, в практиці віддається мрійливим сподіванням, які з одного боку не йдуть по лінії відомої, історичної політики Польщі, а з другого боку не покриваються із змаганнями тої частини Велико-українського народу, що так чи инакше найшлася під теперішню пору в границях польської влади.

Занепад „Львівського Бояна".

Серед прикрих почувань пишу цю статтю, одначе роблю це як громадянин, що стояв на чолі „Львівського Бояна" майже 7 літ, від 1908—11 і від 1917—20 року. Під проводом дірігента д-ра Мих. Волошина пережив я великі хвилі народнього і музичного відродження. Нагадаю концерти в століття уродин Марк. Шашкевича, великий monstre concert в память Шевченка в 1914 р., виступи Менцінського, Крушельницької, Носалевича, Перфецького, Барвінського та инших молодших „звізд". Навіть серед воєнного лихоліття, зразу під проводом Василя Барвінського, опісля д-ра Людкевича, о. Туркевича а вкінці д-ра Волошина вислухало українське громадянство чимало артистичних продукцій, які можна сміло назвати музичними пирами.

При кінци 1920 р. піднято в деяких кругах питання про реформу „Львівського Бояна". Я давав себе переконувати на пяти кілька годинних засіданнях Виділу про потребу такої реформи і прийшов до пересвідчення, що намірена і форсована деякими молодшими музиками реформа доведе до розбиття „Львівського Бояна". Це заявив я отверто і при поновнім виборі виділу відклонив рішучо кандидатуру на провідника Товариства. Та не в тім лихо! Мою роботу, як адміністратора і технічного керманича концертів міг виконати хто инший. Катастрофою для „Львівського Бояна" було те, що д-р Волошин не приняв вибору на артистичного провідника Товариства, бо також в успіх реформи не вірив і бачив, як карність, безумовне услівя кождої збірної праці, розлазиться. Реформа довела до того, що хор „Львівського Бояна" получено з хором „Бандуриста". Останній хор на тій злуці нічого не зискав, а за те хор „Львівського Бояна" стратив давне своє значіння і занепав. Оклик „Штука для штуки" прогомонів безслідно, а на останнім концерті видобуто з архива Товариства два давні мішані хори та як пишуть критики, виведено фатально, хоча перед літами з тими піснями міг хор „Львівського Бояна" ставати „на прю" з першорядними славянськими хорами.

Я не хочу нікого обвиняти. Може бути, що думку реформи піднято в найліпшій вірі. Впрочім обвинувачення не доведуть до нічого. Я стверджую факт, що намічена реформа довела до руїни заслужене, а в громадськім життю необхідно потрібне Товариство. На велику хвилю нема у нас готового хору. Тому останний час завернути з дороги.

Уздоровлення відносин може під цю пору довести поновний вибір д-ра Волошина дірігентом товариства. Кращого артистичного провідника не маємо. Він любить музику. Працював завсіди з подиву гідною безкорисностю, та посвятою і мав право вимагати карности і сповнення обовязку від других. Жіночі сили, окраса „Львівського Бояна", стануть, без сумніву, карно під його проводом. Вірю, що старші співаки і молодіж зрозуміють вагу хвилі і стануть рівнож без застережень при хорі „Львівського Бояна", котрий завсіди йшов на руку і підпомагав „Бандуриста" у його музичній праці. Инакше хору не відновиться.

З признанням мушу піднести ще одну черту з часів мого проводу у „Львівськім Бояні". Не тільки члени „Бояна", але всі артисти-співаки і співачки від вичислених в горі починаючи, а кінчачи на Парахоняківній і Туркевичівній служили завсіди „Львівському Боянови" вповні безкорисно. Менцінський не приняв коштів звороту подорожі з Кольонії і побуту у Львові, Крушельницька відказувалася приняти зворот коштів їзди з Віяреджіо. Спеціяльно концерт Шевченка був цею дниною, у якій хори „Львівського Бояна", „Бандуриста" і всі солісти ревнували з собою в безкорисности. Це гідна пошанк черта! Через те ціни місць були дешеві, щоби й найбіднійший міг взяти в концерті участь, а нераз в салі „Фільгармонії" прислухувалося ще якої пів тисячки молодежи і селян безплатно. З невеликих зглядно доходів покривано кошти орестри, наділювано степендіями кандидатів, чи кандидаток до музичної карієри, нагороджувано преміями музичні твори, а на степендійний фонд ім. Шевченка складано значні жертви. Я вважав доходи з концерту громадським добром, з якого складав звіт не тільки на виділі, але й перед товариством „Просвітою", або й прилюдно.

Розумію, що наші відносини змінилися, що видатки на освітлення, отоплення салі зїдають великі квоти та, що артисти, яких війна лишила хліба, не можуть робити з себе жертви, всеж таки ціни, які поставлено від вступу на останнім концерті, були рішучо за високі та не відповідали артистичному рівневи виведених хорів.

Пишу ці слова в надії, що вони викличуть уздоровлення відносин в товаристві, у якім я поклав також свою цеголку. Не кандидую на голову, але чим буду могти, поможу, щоби віджила давня слава української пісні та „Львівського Бояна".

Львів, дня 30. III. 1922 р.

Кирило Студинський.

Польща.

Виборча ординація.

Конституційна комісія польського сойму приняла остаточно в третому читанню проєкт закону про виборчу ординацію.

Ліквідація міністерства Познанщини.

В неділю поїде до Познаня премієр польських міністрів Поніковскі, де візьме участь в святі ліквідації бувшої „пруської дільниці".

Проєкт доходового податку.

Польський уряд предложив соймови проєкт закону про доходовий податок, після якого вільні заводи та посідачі рухомостий вільні від податків, коли їх річний прихід не переростає 180.000 марок. Робітники, урядники, емерити і ті, які заробляють на життя, вільні від податку, коли їх дохід не переносить суми 300.000 марок річно. Повище цеї суми виноситиме доходовий податок: від 300.000—480.000 — 0·2%; від 480.000—720.000 — 0·3%; від 720.000—100.000 — 0·4%.

Розвязанне виленського сойму.

Маршалок виленського „сойму" Локуєвскі оголосив таке оповіщення:

„24. марта 1922 р. двайцятьох послів виленської землі увійшло в склад законодатного сойму польської републики. Супроти цього, згідно з рішенням виленського сойму з дня 20. лютого ц. р. оголошую виленський сойм розвязаним".

Совітська Росія.

Голод на Надволжі.

(Від нашого кореспондента)

По останнім совітським відомостям, на Надволжу голод все більше поширюється й захоплює нові райони. На Царицинщині голодує 40 процент населення. Цинга і тиф поширюються епідемічно. В Царицинському повіті мруть діти з голоду. Повітові совітські інституції оточують голодні діти з галасом: „Убили батьків, так дайте хоч нам їсти".

Не рідко доводиться пускати вход кулемети, щоб розвіяти голодний натовп дітей. Дитячі трупи валяються в місті. Дитячі притулки всі переповнені.

В Липівській волости голодує все населення і годується гноєм і стервом. В Усть Медведицькім окрузі жахливе положення. У 7 повітах за браком продуктів громадські їдальні закрито. Заволжські повіти Царицинщини засуджені на голодну смерть. Немає суроґатів. Половина населення пухне. Лютує тиф. Смертність збільшується через те, що населення їсть падло і заражується труповою отрутою і сибіркою. В Усть Медведицькім окрузі не встигають викопати ями. У Миколаївському повіті суроґатний хліб без примішки борошна коштує 50 тис. рублів фунт. У самому Миколаївську бували випадки, коли голодні з жадности їли свіжий кінський гній. Прибувші до Царицина голодні входять до кватири, падають на підлогу і заявляють:

„Не підемо, доки не нагодуєте хоч помиями".

51 проц. голодних в Саратівщині.

Число голодуючих в Саратівській губернії зростає. В січні ц. р. голодувало там 1,604.000 осіб, себто 51 проц. всієї людности. (Рпр.).

Смерть Леніна?

Італійські денники одержали звістку з Москви про смерть Леніна. (Аґ. Аваса).

Реконструкція армії Будьонного.

Кінна армія Будьонного, що брала участь в останній большевицькій офензиві на Східну Галичину, улягає реконструкції. Получено там на старий російський лад т. зв. реґулярні й нереґулярні полки й додано ще кінну артилерію. („К. Л.").

Троцький на західнім фронті.

Троцький і сов. головнокомандуючий західним фронтом Тухачевський прибули зі Смоленська до Витебська. (Рпр.).

Присилайте складки на пресовий фонд на ин. ч. 30.000 в Союзі Кредитовім, Львів, — — — Ринок 10. — — —

РІЖНІ ВІСТИ.

Румунія прилучує Бесарабію.

Як доносять з Букарешту, новий румунський парлямент в першу чергу має ратифікувати конвенцію про прилучення Бесарабії до Румунії.

Англійська позичка для Чехословаччини.

„Daily News" довідується, що переговори в справі англійської позички для Чехословаччини у висоті 10 міліонів фунтів штерлінгів покінчилися з успіхом.

Коронація в Букарешті відложена.

Румунські часописи пишуть, що коронація буде відложена на день 15. серпня, себто річницю приступлення Румунії до війни.

Поїздка Бурцева.

„Русспрес" доносить з Софії, що Бурцев виїхав до Білгороду й Праги. Перед відїздом з Софії був він прийнятий премієром Стамболійським.

Антисемітська агітація в Румунії.

На мурах університету в Букаресті появилися протисемітські заклики з домаганням виключення Жидів з університету та закріплення поміж студентами „національного духа".

Після арештовання Ґандіого.

В Ассані, англійській кольонії над Брамапутрою вибухло грізне повстання тубильців, на знак протесту проти увязнення Англійцями пророка гіндуської суверенности, Ґандіого.

Білоруське свято у Вильні.

Дня 25. марта виленські Білорусини святкували 4-ту річницю проголошеня незалежности Білоруси. В святі взяли участь Білорусини православні й католики, та місцеві жидівські організації.

Огонь як злодій приходить ненадійно — тому поки ще час обезпечайте своє майно в ТОВАРИСТВІ ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ „ДНІСТЕР" у Львові, ул. Руська ч. 20. 2—?

ТЕЛЕҐРАМИ.

Виїзд російської делеґації.

Рим. (ПАТ.) Російська делеґація на ґенуенську конференцію виїхала з Москви і прибуде до Берліна 3. квітня ц. р.

Париж. (ПАТ.) Радіо. Російська делеґація на конференцію в Ґенуї прибула до Риги в складі 70 членів. Делеґація прибула давним царським поїздом.

Б. цісар Карло вмирає.

Відень. (ПАТ.) Вістка про тяжке занедужаниє б. цісаря Карла наспіла до віденського архиеп. Піфля від епископа Фунчалю. Епископ повідомляє, що заосмотрив Карла останніми Найсв. Тайнами.

Недуга Леніна.

Льондон. (ПАТ.) Райтер довідується з Ревеля: Телеґрама з Москви доносить, що лікарі, котрі лічать Леніна дійшли до переконання, що він нездужає на постепенний параліж в острій формі. Телеґрама додає, що з політичної точки погляду Леніна вважають уже небіщиком.

Окремий репараційний договір Зєд. Держав з Німеччиною.

Льондон. (ПАТ.) Між Зєд. Державами і Німеччиною мається заключити безпосередній репараційний договір.

Домінії на ґенуенській конференції.

Рим (ПАТ.) Англійські домінії пришлють своїх представників на ґенуенську конференцію.

Англія, ґенуенська делеґація і Росія.

Відень (ПАТ.) „Н. В. Абдт." доносить з Льондону 29. ц. м. за „Таймсом", що такі точки будуть міродатні для англійського правительства на конференції в Ґенуї: 1) Конечне є можливо якнайскорше навязання тісних зносин з сов. Росією, щоби не лише забезпечити одержуваннє російської продукції для заходу, але також, щоби кинути на російський торг товари витворювані зах. Европою і так оживити російську торговлю. Для цього конечні будуть передовсім забезпечення і ґарантії, головно в справі публичних довгів і зобовязань Росії та признання відшкодовань за втрати, заподіяні інтересам загр. горожан. Під цим слід розуміти м. и. винагороду загр. горожан за сконфісковані або знищені їх маєтки сов. правительством, 2) Конечність заведення системи ґарантії, котра вможливлювала би заключуваннє торговельних і инших договорів. Конче треба пустити в обіг нові платничі засоби в формі нової дрібної монети, котра вможливила би виміну.

Швайцарсько-німецький розємний договір.

Айльвезе (ПАТ.) Швайцарська Союзна Рада ухвалила одноголосно ратифікацію німецько-швайцарського розємного договору.

Рада С. Народів на ґенуен. конференції.

Рим (ПАТ.) Рада Союза Народів прийняла запрошеннє до участи в ґенуенській конференції.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** Вчорашне число „Громадського Вістника" (34.) з дати 31. марта сконфіскувала прокураторія за два віршики в малім фейлєтоні „Habemus daninam". (9)

— **„Говтині союзники".** Дня 7. марта арештувала польська поліція в Тернополі сімох петлюрівських старшин, які переїзджали з таборів до Рівного на роботу. Одного з них передала силоміць на большевицький бік.

— **Знамение!** В оголошеному конкурсі на посади повітових лікарів в Бучачи, Радехові, Збаражи і т. д. стоїть між умовами приняття на першім місци: предложення метрики..., щоби часом не попав там Українець або Жид.

— **Представники „Народно о Дому" урядують по польськи.** При списуванню протоколу в справі оспорюваного мови [illegible] офільським зарядом винайму одного льокалю в „Народнім Домі", панове Лісковацький і д р Заяць не зізнавали ні по українськи, ні по „свойому", лише по польськи, хоча протокол списував зглядно безсторонний суддя-Поляк, який на домагання б. голови Кураторії д-ра Ол. Барвінського списував його зізнання в тім самім протоколі по українськи.

— **Пан сержант „працює".** За всякі обманства і крадіжі арештовано недавно здемобілізованого польського сержанта (десятника) Юзефа Савіца. Натягнув людей на чверть міліона.

— **Причинок до земельної реформи.** Волинський поміщик Адріян Конилов, власник сіл Дорошковичі і Николаїв, хотів поділити свою землю між без- і малоземельних селян — безплатно, а один фільварок з 80-ти десятин рішив віддати під господарсько-рільничу школу. Та польське міністерство його запис відкинуло — певне тому, що селяне в нього самі Українці й Білорусини.

— **„Тягнуть" данину.** В Батячичах забрали за данину кожухи, одіж, полотно і т. п. Те все псується в громадській канцелярії. Комісар з жандармом ходить по селі й стягає все, не дивлячися, що більше як 80 господарів зовсім спалених. — В Колодинци „фантують" а до того беруть ще й по 500 марок п. „за труд". Подібно в Желдци. В Зібулках записують худобу, яку мають опісля забрати, коли би люде не заплатили данини. Усе „зафантоване" до 14 днів пускають на ліцитацію. (В. Н.)

— **Положення денникарів кращає — у Варшаві.** По причині зростаючої доріжні на артикули першої життєвої потреби піднесли видавництва варшавських ґазет платню своїх співробітників до мінімум 150 тисяч марок п. в місяць.

— **Трийцятьох „поцілувало стіл".** На засіданню польського сойму дня 28. марта сказав один посол, говорячи про деморалізаційний вплив дому гри в Сопот к. Данціґа, що жертвою печери гри впало досі 30 людей, які по програнню останнього шелюга відібрали собі життя на сопотівськім цвинтарі.

— **Прибувачі з Поліся, Волині і України** до Львова мають зголошуватися до 24 годин, в міськім фізикаті (ратуш I. п.) для контролі стану здоровля подорожного. Містимо це зарядження маґістрату — для заощадження подорожним всяких прикростей, як арешту, грошевої кари і т. п.

— **Беля Кун збожеволів.** Бувший провідник угорської комуни (1918), що по упадку більшевицької влади на Мадярщині втік до Москви, зійшов недавно з ума. Оконечною причиною хороби було психічне пригноблення після того, як він, будучи політкомом російської армії, розстріляв одного тижня сім сот червоноармейців.

— **Манія самовбийства.** В останніх трьох днях у Львові поповнило пять осіб самовбийство — з того 3 жінки, які зажили отруї, і 2 „молодців", які застрілилися.

— **Справлення похибки.** У вчорашньому ч. „Г. В." в рубриці „Телеґрами" в телеґрамі п. з. „Замах на Мілюкова" в 13-ій стрічці з гори має бути „Набокова" замісць „Мілюкова".

— **Звертається увагу** на концерт акад. хору „Бандурист", на якому хор виведе крім творів Лисенка, Стеценка і Колесси, ще дві імпозантні річи, а саме „Хор робітників" Ліста та „Ораторію" Богдана Вахнянина на два муж. хори. Члени Бояна мають значну знижку за леґітимацією.

— **„Prima aprilis".** У вечері пісні й живого слова, що відбудеться в суботу 1. квітня в салях „Бесіди" при вул, Рутовського ч. 22, візьмуть участь Вп. П.: Марія Свірська, артист - інструктор школи українського національного танку Василь Авраменко, котрий виведе: I. сольо — „Чумак і II. сольо — „Гопак", О. Бабій і Бобинський. Багато гарних несподіванок. Добрий буфет. Вступ для членів „Української Бесіди" і „Союза Українок". Початок о год. 9. вечером.

Рух в українських товариствах.

„Священича каса".

Краєве тов-о „Священича Каса" виказало на Загальних Зборах в лютім ц. р, несподіваний розвій. Уділи за кілька місяців істнування тов-а дійшли до 100.000 м. Церкви і священики вкладають на процент по кількадесять тисячів.

До Надзірної Ради вибрано: о. декана Ник. Стисловського, Л. Мединську, вдову по пароху, о. Семкова пароха, катехитів о. Каштанюка і о. Лончину. Управу затвердили Загальні Збори на 3 літа і подякували за працю. „Священича Каса" (Львів, Ринок 10) просить складати австрійські ніклеві і залізні гроші (за які впрочім платить) на вдовосироти і о зголошеняся львівських сиріт по священиках до науки робленя мерльових плиток з деревляної плетінки (наука З неділі), а потім заробляється дома місячно по 12—14.000! Всім вдовосиротам, які внесли прошення, признала Надзірна Рада з Управою підмоги (доси уділено 78.000), які незабаром розішлеться.

Управа.

ЖЕРТВИ

Пресовий фонд.

На пресовий фонд української незалежної преси зложили в марках польських: о. Волод. Гірка Должанка 1000 кличе: о. Миколу Винницького, о. Дмитра Сеньківського Доброводи, о. Костя Весну Драганівка; о. Кость Балицький Молодятин 200 кличе: о. Осипа Мартинкова Стрий, о. Гната Волчука з Балинець, Павла Шухевича прокуратора Вадовиці; о. Мих. Бачинський Григорів 1000; о. Мих. Романишин Суходіл 1000 кличе: о. Мих. Лабая Вільховець. о. Мих. Жовнірчука Голоско, о. Мих. Шавалу Фірлеїв; Ірина Коцюбівна Трибухівці 300; д-р Секела Перемишль 5000 кличе: д-ра Кормоша, д ра Загайкевича і д-ра Войтовича адвокатів Перемишль; Василь Паздрій Камінь 250; Іван Буньо Постоловський Домброва 500; Р. Макогонський Поточиска 1000; о. Андрій Тимус 1000; А. Сімківна Ямельниця 200; Юрій Дудрович Бурштин 5000 кличе: нотара Льва Ґузара Галич, нотара Стефана Левицького Підгайці, Стаха Вішневського прокуриста філії Банку краєвого Станиславів; Мих. Головчак Глиняни 200; Яків Думін Літиня 500 кличе: о. декана Стецева Літиня, о. Валюха Трускавець, о. Адрияновича Тустановичі, М. Барана Літиня, Ол. Дучимінського Львів; о. Григорій Мороз декан Борині 1000 кличе: Товаришів молодих літ: крилошанина о. Кароля Федоровича Губичі, о. дек. Івана Волосянського Сокаль; д-р Семен Гладкий Рогатин 1500 кличе: д-ра Галяревича Рогатин, М. Ліщака госп. Залипє, Теодора Соломку власт. реальности Пуків, Гриця Мацука господ. Конюшки, Івана Левицького нач. гром. Григорів; П. Ольшанська Мокротин 300; о. Гнат Заяць Мацина велика 1000 кличе: Нестора Яціва і Любу Криницьку Маріямпіль, Зенона Горницького і Ольгу Криницьку Лібуша.

Рідна Школа.

З Тернопільщини:

На фонд „Рідної Школи" від 15. падолиста 1921 по конець лютого з Тернополя і повіту зложили в марках польських: I. а) місто з Гаями, о. Громницький Волод. 200, Козуб Волод. Гаї вел. 400, Водяний Тома 6400, Турин Микола 1000, „Народній Дім" 861, Виділ „Міщанського Братства" 13.054, Др. Брикович Ст. непринятий гонорар 8600, Кордуба Теодозій Гаї вел. 100, Садовський Никифор 3000, Чубатий Вол. син Теодора 600, Посацький Корнило Гаї вел, 1000, Рак Антін 500.

б) Збірки по районам і дикастеріям: На зборах Міщан 20. XI. 1921 р. 5805, на зборах Міщан 27. XI. 5991, Урядники воєвідства 19.530, Мельничук Теодор 2164, Навроцька Каролина 18.210, Брикович Петро с. Луки 7300, Слободян Павло 1625, Дрогобицький Василь 12.295, Кордуба Іван 6865, Брикович Петро с. Василя 7800, Лушпинський Володимир 2200, Кордуба Іван 4300, Майка Петро 5650, Дяків Василь 3065, Мурій Василь 2790, Сай Семеон 5600, Кучерський Степан 4475, Чубатий Антін 2760, Фалендиш Дмитро 6300, Марищук Андрей 1100,

ЖІНОЧИЙ ВІСТНИК.

Поклін.

У сірі безпросвітні дні, коли душа закостеніє в цупких обіймах життєвої прози, а під грубою верствою буденних вражінь і переживань потахне внутрішнє світло, приходиш до нас немов добрий дух з далекої країни. Приносиш тихі слова і теплий дотик ніжної руки, немов мати хорій дитині.

Ми не зразу бачимо і чуємо Тебе. Потемнілі серед густого туману очі поволі розкриваються, оглядаючи твоє спокійне обличя; оглухлі серед гамору життєвої метушні уші поволі розбірають звуки Твого голосу.

А з уст Твоїх пливе зачарована казка про далекі, вольні простори, де сяє вічна, невмируща краса, про вольну, сильну людину, що сміливо йде за голосом своєї душі, не оглядаючись ні на що.

Звільна звуки Твоїх слів навівають на душу ясні сни діточих днів. Під їх теплим подувом розвівається важкий туман, що налягав душу, розжарюється вогник, що ледви помітно тлів у глибині. Ширшає грудь у вольному віддиху, а в серці родиться туга за далеким і незнаним, за високим і гарним.

Довгі роки служиш Ти добрій, гарній справі будження душ...

Довгі роки ведеш нас на вершини..

Тож сьогодня у трийцятьлітній ювілей пливуть до Тебе слова вдяки і радісного привіту.

Ольга Кобилянська.

Колиб хто хотів віддати картиною творчість Кобилянської, то ця картина виглядала би так: Далеке сяйво на овиді. Ніжна жіноча постать з простягненими в напрямі сяйва руками, з зором вбитим тужно у далечінь.

Туга людської душі, що глядає дороги від порожнечі і прози буденного життя у ширші вольні простори, де царює краса духа і є основною ноткою, що бренить постійно крізь її творчість. Її жіночі типи, що являються персоніфікацією цеї туги, змагають до мети через гармонійний розвиток своєї індівідуальности. Пізнавши питоменности своєї духової структури, вони плекають їх з повною свідомістю, щоби довести їх до повного розцвіту; вони різьблять свій характер, пособляючи цьому, що в нім гарне і сильне, вони вкладають труд і постійну працю в здобуттю собі можливо найвищої духової культури.

Бути вірним собі, бути собою, ось девіз, проголошуваний Кобилянською. І нам, жінкам слід прислухатися до його, та не лиш прислухатися, а увійти в його зміст, щоби не остався він для нас пустим звуком.

Життя, що оплутує нас усіх, а жінок більш усіх щільно сітю традицій, звичаїв, конвенансів не дає людині здебільша ні простору, ні нагоди розвинути свою індівідуальність. Суспільна машина, що хапає нас в свої обороти, нівелює людські характери, підтягаючи їх під одну етикету, під одно спільне знамя. За право жити індівідуальним життєм, треба звести боротьбу з окруженням, треба тільки що здобувати собі право бути собою. Боротьба тяжка, тому побідниками виходять лиш сильні одиниці. Жінка, яку виховання зробило менш відпорною на життєві противности, або зовсім не піднімає цеї боротьби, чи то боячись труднощів, чи то таки не відчуваючи потреби жити **своїм** життєм, або виходить з життєвої боротьби побідженою. Йде по лінії меншого опору, кривить душею, йде на компроміс з життям, нагинаючи себе до його обставин. І як Франко бажав для людини „чоловіком цілим буть хоч хвилиночку", то нашій жінці ледви чи й ця хвилиночка припадає на долю.

Вірність відіграє в життю жінки роль велику, та лиш не вірність самій собі, отця є покладена на останній плян. Жінка є вірна усьому: звичаям, фальшивій моралі, уроєним обовязкам, усяким фантомам, що їх життє покладе перед нею, та найменше собі, своїй душі.

Маня Обмінська („Через кладку") є вірна собі.

У неї нема компромісу з обставинами життя. Для неї не істнує проблєм: чи скривити душу, обнизити її лет до уровеня душі коханого „мужика", щоби взяти щастя, — чи перейти попри щастя, щоби остати вірною собі Це останнє є для неї конечністю невідкличною і самозрозумілою. І треба було, щоби цей „мужик" виріс духово, коли вона мала взяти з його рук щастя, не спроневіруючися собі.

Може хто назве це різблення себе, плекання культури своєї душі вузьким егоїзмом. Та коли зважимо, що отця праця дає в результаті не лиш одну духово вироблену одиницю, але що вона не остає без впливу на загал, витворюючи вищу духову атмосферу, у якій родяться культурні цінности, повстають нові добутки людського духа, то треба цю працю оцінити яко вклад у загальну культуру даної суспільности.

Та вірним собі можна бути, коли пізнається поперед „правду" своєї душі. „Що мені все инше, коли я стою в середині полумя звуків" каже Аглая Феліцітас. („За сітуаціями"). Це була „правда" її душі, якій вона остала вірна до останку. Чи розглядається наша жінка у своїй душі, щоби пізнати її правду?

Чи не загублює вона її на базарі життя?

Чи є в неї **свій** шлях, **своя** мета?

„Я свою дорогу знаю", каже самовпевнено Кобилянська і їй можна вірити. У цьому висказі є сила і гордість. Хотілось би ці слова почути з уст кождої української жінки.

Ось що поклала перед наші очі у своїх творах Ольга Кобилянська, ось які дари принесла нам вона. Від нас самих залежить, чи зуміємо їх взяти і покористуватися ними.

О. К.

Концерт в честь О. Кобилянської.

Трийцять літній ювілей письменницької діяльности Ольги Кобилянської пошанувало львівське жіноцтво дня 7. марта святочним вечером, у якого програму увійшов реферат і музикально-вокальні продукції. В основному рефераті подала прелеґентка п. Авдиковичева характеристику типів Кобилянської і її духову сильветку. Відіграно на фортепяні (пп. Бандрівська і Негребецька), Людкевича „Valse melancholique", написаний під настрій новелі Кобилянської під цим заголовком.

Другою точкою фортепановою була гра п. Шмериковської, яка виконала Шопена „Phantaisie impromptu" (Під впливом цього твору написала Кобилянська свій нарис „Phantaisie impromptu"). Виїмок з „Царівни" виголосила п. Стадникова під звуки дострою. П. Бесарабов відспівав кілька пісень. Хори львівського Бояна жіночий і мішаний розпочали і закінчили вечір.

Численні привіти від львівських товариств і дуже численно зібрана публика були доказом, що усе львівське громадянство зєдинилося у відданю пошани визначній письменниці.

* * *

„Союз Українок" вислав до п. Ольги Кобилянської з нагоди 30 літних роковин письменницької праці отсе привітне письмо:

Високошановна Пані!

Українське жіноцтво, згуртоване в центральній організації для Галичини „Союзі Українок", витає Вас, Високошановна Пані, у велике свято 30-літних роковин Вашої прегарної праці.

Поклін, глибока шана Вам, письменниці, що живе в світлі високих прав, жінці, яка з повагою і міцю заступається за права людини.

Бажаємо Вам, Пані, ще довго трудитися у повні творчих спромог у користь нашого письменства.

Попри усі привіти, які ріжними шляхами линуть тепер під блакить барвінкового краю, нехай найде місце тисячеголоса подяка Галичанок за безцінні дари чуття, тонкости, краси, якими Ви, Дорога, прославили жіноцтво України.

За „Союз Українок":
Катря Гриневичева, голова
Ірина Лежогубська, секретарка.
Львів, д. 15. II. 1922.

Всі матеріяли, призначені до „Жіночого Вістника", проситься надсилати на адресу: О. Кореницева, — Львів, Хмельовського 15.

Вісти з товариства „Союз Українок".

Головний Виділ „Союза Українок" звертається до жіноцтва в краю з зазивом устроювати святочні обходи в честь Ольги Кобилянської і збирати фонди на ювилейний дар.

— — — — — — — —

Кождої середи від год. 5. до 6 ої після полудня в помешканню „Союза Українок" (вул. Рутовського ч. 22. I. пов.) приймається зголошення нових членів і подається пояснення.

— — — — — — — —

Засідання Виділу „Союза Українок" відбуваються кождої середи о год. 6. вечером в помешканню Союза.

— — — — — — — —

Сходини Орґанізаційної Секції відбуваються кождої середи о год. 5. після полудня в помешканню Союза.

— — — — — — — —

В суботу, 1. квітня заходом Товариської Секції „Союза Українок" відбудеться в помешканню „Української Бесіди" **вечір пісні і живого слова.**

Жінки! Вступайте в члени „Союза Українок"!

Левдюк Петро 1670, Губчак Михайло 5850, Чубатий Іван 5140, Зьола Дмитро 1540, Др. Мишко Степан 1500, Литвин Володимир 6050, Середюк Степан Гаї шлях. 1550, Чубатий Панталеймон 5011, Качмарчук Петро 6680. Дяків Антін 1600, Мурій Петро 2550, Демчук Теофіль 5900, о. Коренець Алекс. 2800, публична збірка в Тернополи 19. січня 1922 р. 60.629 і 100 кор., дохід з „Маланки" 9211, о. Ратич Степан 1500, Лень Іван 6250, Чубатий Волод. 1100.

в) **Коляда**: Тернопіль: Чубатий Іван і тов. 22.300, Тернопіль, Давидович Теод. і тов. 37.545, Тернопіль Грицина Єрнім і тов. 29.720, Тернопіль Вишнівна Емілія і тов. 12.800, Остапюк Евген і тов. 5535, Гаї вел. Козуб Волод. і тов. 9600, Гаї вел. Майка Іван і тов. 10.990, Гаї шлях. Середюк Степан і тов. 7810, Гаї ходор. Лотович Павло і тов, 4915, Гаї чумакові Вослина Павло і тов. 2510, Сальдо з падо листа 1921 р. 2326 і 15 фен.

1009 1—1

(Продовження буде).

Фонд українських інвалідів.

„Краєвий Союз Кредитовий" Львів 250.000 мп., Ал. Відрак Бережани 500 мп., „Мак і спілка" 11.000, громада Милятин через Всч. о. Зельського 4.000, Аматор. кружок в Церківци 1.000, радн. Ів. Огоновський 5.000, парох о. Петраш Витвиця к. Болехова з коляди 5000, д-р Вол. Електорович Чортків із міщанських вечерниць 40.000, інж. Ляйнберг 1.000, Евг. Дидик 1.000, „Забава" 4.100, проф. М. Сабат Станиславів 2.000. **Жертви в натурі**: п. Копай 3 кг. фасолі, громада Борщовичі через о. пароха А. Гаврищака: 23 хліби, 75 яєць, 15 кг. фасолі, 14 кг. круп, 13 кг. муки, громада Пикуловичі через о. пароха Гаврищака 24 хліби, 5 л. молока, 42 яєць, 8 кг. пшона, 6 кг. ячм. круп, 8 кг. пшона, 10 кг. жита 3 кг. ячменю, 1 сорочка, і в грошах 2.300 мп., громада Вовків через о. пароха Мійського 10 хлібів.

1007 б.) 1—1

Оголошення

Товариства взаїмних обезпечень „ДНІСТЕР" в справі вибору відпоручників на Загальні Збори.

Покликуючися на поперед е оголошення в цій справі, подається до прилюдної відомости, що в ціли вибору відпоручників на Загальні Збори „Дністра" відбудуться виборчі збори члена тогож Товариства в поодиноких судових повітах, згідно в поодиноких виборчих округах як слідує:

29) **в Бережанах** дня 12. квітня 1922, в середу о год. 12. в пол., в салі Тов-а „Надія", під проводом о. Василя Дубинського, в ціли вибору 9 відпоручників з суд. пов. Бережани,

30) **в Борщеві** дня 10. квітня 1922, в понеділок о год. 12. в пол., в салі „Народнього Дому", під проводом п. Івана Шиманського с. Андрея, в ціли вибору 25 відпоручників з суд. пов. Борщів,

31) **в Бродах** дня 10. квітня 1922, в понеділок, о год. 12. в полудне, в салі Тов-а „Самопоміч", під проводом п. Северина Левинського, в ціли вибору 79 відпоручників з суд. пов. Броди,

32) **в Буску** дня 11. квітня 1922, в второк, о год. 12. в пол., в домі Українського Педаґоґічного Товариства (на Гребли), під проводом п. Володимира Демидчука, в ціли вибору 34 відпоручників з суд. пов. Буск,

33) **в Винниках** дня 8. квітня 1922, в суботу, о год. 12. в пол., в чит. „Просвіти", під проводом о. Григорія Гірника, в ціли вибору 36 відпоручників з суд. пов. Винники,

34) **в Войнилові** дня 11. квітня 1922, в второк, о год. 12. в пол., в домі п. Павла Федутка, під проводом п. Івана Самотовки в ціли вибору 4 відпоручників з суд. пов. Войнилів,

35) **в Глинянах** дня 13. квітня 1922, в четвер, о год. 12. в пол., в читальні Тов-а

ЕКОНОМІЧНИЙ ВІСТНИК.

М'жнародний центральний синдикат.

На ґенуенській конференції має бути обговорена також справа економічної відбудови Европи. З ріжних проєктів і плянів, які висуваються з боку поодиноких економістів і фінансістів та окремих, покликаних до цього анкет чи комісій, заслугує на увагу проєкт міжнародного синдикату, що має перевести економічну відбудову середущо-східної Европи. Тому, що цей проєкт вентилюється від довшого часу урядами міродатних держав і війде мабуть в основу майбутнього пляну ґенуенської конференції, не від річи буде подати на цім місци його ґенезу та усі дальші фази його розвитку.

В початках грудня м. р. приїхав до Лондону Вальтер Ратенав, що не був тоді ще німецьким міністром закордонних справ і під розвагу англійських політиків та економістів піддав такий концепт: В. Британія терпить на безробіття і недостачу ринків збуту; зреорганізована Росія доставила би В. Британії тих ринків, а про реорґанізацію Росії нема бесіди без співучасти Німеччини; на тій співучасти Німеччина заробилаб і по перше могла би сплатити відшкодування, а по друге, могла би стати ринком збуту для англійського промислу і заняти своє передвоєнне, себто перше місце між клієнтами В. Британії.

Цей помисл подобався Англійцям і вони почали конферувати з його властивим автором, Феліксом Дайчом, директором одної німецької економічної інституції. Для переведення свого пляну відбудови Дайч передбачував утворення міжнародного синдикату, в якім взяли би участь Зєдинені Держави, В. Британія, Франція і Німеччина. Від половини грудня м. р. німецький проєкт стає проєктом англійським, в якім пороблено деякі зміни, між иншим до синдикату допущено Японію, Італію і Бельгію.

З кінцем грудня м р. зібралася в Парижи конфереиція експертів, в якій взяли участь представники урядів і фінансово-промислових кругів Франції, В. Британії, Італії, Бельгії і Японії. На тій конференції директор англійського банку (Bank of England) предложив основно розроблений проєкт консорції, що має відбудувати Европу. Конференція проєкт обговорила, поробила в нім деякі зміни і ухвалила т. зв. „пропозицію в справі економічн ї відбудови Европи", що складається з двох частин: коротенького викладу потреби утворення міжнародного синдикату, що називавбися „ynd cat Internat onal Central".

На засіданню Найвищої Ради в Каннах (дня 10. січня ц. р.) цей проєкт принято. Синдикат мав би свій осідок в Льондоні і буде складатися з представників національних синдикатів, які В. Британія, Франція, Італія, Німеччина, Бельгія і Японія, евентуально і Зєдинені Держави створять у себе. Диспозиційний капітал буде на початок виносити 20 мілiон в фунтів штерлінґів. Головним завданням синдикату буде: досліджувати всякі способи відбудови Европи, помагати фінансово всяким того рода підприняттям, придбати для своєї праці достаточні ґарантії виплатности, запевнити належний розділ контрактів і зорґанізувати або помочи в орґанізуванню анальоґічних синдикатів в ріжних заінтересованних державах.

Дня 21. лютого ц. р. зійшлася з черги в Льондоні конференція експертів в цїли приготування орґанізації синдикату, на якого основи правительства вже згодилися. Участь в конференції взяли крім представників анґлійських, французьких, німецьких, бельгійських і японських також — перший раз — два „обсерватори" американські. Конференція виготовила точний плян орґанізації синдикату. Постановлено, що пять держав: В. Британія Франція, Італія, Німеччина і Бельгія сплатять по 20 прц. всего капіталу, себто 20 міліонів ф. шт. Инші держави, як Зєдинені Держави, Японія, Чехословаччина, Швайцарія і Данія будуть запрошені до участи в синдикаті. Конференція постановила, що ані центральний синдикати на іональні не заключать ніякого контракту з державою, яка не признасть усіх своїх довгів і зобовязань, і яка не зобовяжеся до відшкодування за ціле або частинне знищення чужої власности. Помилявсяб той, хто думав би, що ті умови відносяться тільки до Росії; автори цих постанов мали на думці також держави, що повстали на території б. російської і австроугорської держави.

Що-до самого пляну економічної відбудови Европи, то льондонська конференція обговорювала загальний начерк проєкту, який має бути предложений конференції в Ґенуї і він представляється ось як:

В кождій державі середущої і східної Европи уряд виладить програму дміністр. і фінансових реформ, яку мусить приняти парлямент даної держави. Кредити будуть уділені даній державі лише в міру введення в життя цих реформ, Для нагляду, о скільки ці реформи переведено, центральний синдикат має держати при кождім уряді свого делєґата і дорадника. Позички будуть уділювані державам, що є предметом відбудови, лише тоді, як дорадник видасть корисну опінію. Відбудовані таким чином держави взяли би на себе зобовязання: для заґарантування уділених їм позичок дали би пр. в застав свої монополі, цла або залізниці, якими управляли-б спеціяльні міжнародні комісії. Відбудовувані держави знесли би всякі права і приписи, що кривдять несправедливо чужі інтереси, взяли би на себе частину довгу держав, від яких взяли спадщину. Якщо така держава не додержить своїх зобовязань, сейчас стратить всякі кредити.

Таким чином проєкт відбудови Европи ділить европейські держави на дві ґрупи: контрольних держав і контрольованих держав. Польща, Румунія, Югославія, Болгарія, Угорщина, Австрія і инші держави належали би до другої ґрупи.

Всеукраїнський торговельний трест.

На Україні совіти заложили Всеукраїнський торговельний трест. Ось що передає один з фундаторів того тресту Д. Кудря в розмові з співробітником „Вістей": Головне завдання тресту — обєднання всіх торговельних операцій, ріжних державних господарських орґанів і кооперативних орґанізацій, а також залучення приватного капіталу, не включаючи й закордонного. Початковий капітал тресту — 5 міліонів карб. золотом. Акції не іменні, а на предявника. Совіти одержують 51% акцій, Вукоспілка 15%, решта йде на продаж кооперативним орґанізаціям. Розмір одного пая — 250 карб. зол. В сучасний момент вже орґанізувалась тимчасова Рада тресту, почато орґанізацію правління. Кудря передає, що провадяться в цій справі переговори з деякими діячами на посаду членів правління, серед них Колтух (б. голова правління Дніпросоюза), Селиванський (б. член Чернигівського Крайсоюза), Бардзик (Київський коопер.), Полеєв (чл. прив. ВУКС). Центр треста буде перебувати в Харкові, відділи по всіх великих торг. центрах України, з аґентурами в усіх центрах РСФРР. Наскільки піддержать цей трест українські кооперативи, покаже майбутнє. З свого боку мусимо зазначити, що провідники української кооперації, які перебувають за кордоном, не будуть розмовляти з совітами і трест останеться лише совітським. Кудря хоче піймати на гачок українську кооперацію, як це зробили большевики з російською кооперацією. Навряд — і тут будуть большевики самотні.

Золото за корони.

З приводу покінчення ліквідації Австро Угорського Банку сукцесійні держави приступили до реалізації давної австрійської валюти, яка полишилася в їх касах. Польська Кр. Каса Позичкова, що накинула була при офіціяльній виміні австрійських корон на польські марки реляцію 100 : 70, висилає тепер до Відня суму 2,739 міліонів корон, яка буде основою до участи Польщі при поділі запасу золота Австро-Угорського Банку. Транспорт обіймає 2.917 скринь. Туди й пішли гроші стягнені так дешево від нашого громадянства.

Ціни на Надволжі.

Совітські ґазети подають, що в селі Ольховні, царицинського повіту продають хату за пуд запрілої пшениці. Але й такої там бракує. В Царицині пуд борошна коштує більш ніж три міліони руб.

„Просвіти", під проводом д-ра О тапа Приймн, в цїли вибору 32 відпоручників з суд. пов Глинян,

36) **в Калуши** дня 10. квітня 1922, в понеділ к, о год. 2 в пол, в салі Народнього Д му під проводом о Володимира Тисовського, в цїли вибору 29 відпоручників з суд. пов. Калуш,

37 **в Кранїївци** дня 13 квітня 1922 в четвер, о год 2. по пол, в чит „Просвіти", під проводом п Антона Твердохлїба, в цїли вибору 20 відпоручників з суд. пов. Крак вець,

38) **в Судовій Вишни** дня 12. квітня 1922, в середу о год 12. в пол., в салі „Народнього Дому", під проводом о Василя Полянського, в цїли вибору 9 відпоручників з суд. пов Судова Вишня,

39) **в Чорткові** дня 13. квітня 1922, в четвер, о год. 1 . в пол., в салі Народнього Дому", під проводом д-ра Антона Горбачевського, в цїли вибору 29 відпоручників з суд пов. Чортків,

40) **в Щирци** дня 13. квітня 1922, в четвер о год. 12. в пол. в салі „Кси Задаткової" під проводом п Володимира Могильницького, в цїли вибору 52 відпоручників з суд пов Щирець,

41) **в Яворові** дня 10 квітня 1922, в понеділок о год. 12. в пол., в салі Народнього Дому під проводом п. Юрія Питлика, в цїли вибору 23 відпоручників з суд. пов. Яворів,

42) **в Копичинцях** дня 26. квітня 1922, в середу, о год 12. в пол., в салі „Народнього Дому" під проводом п Степана Сафіяна, в цїли вибору 17 відпоручників, з суд. пов Копичинці,

43) **в Перемишли** дня 6. квітня 1922, в четвер, о год. . по пол, в салі Народнього Дому, під проводом д-ра Теофіля Кормоша, в цїли вибору 47 відпоручників з суд. пов. Перемишль,

44) **в Підгайцях** дня 13 квітня 1922, в четвер, о год. 12. в пол., в чит. „Просвіти", під проводом о. Івана Гокара, в цїли вибору 52 відпоручників з суд. пов. Підгайці і колишнього судового повіту Чортківчик.

45) **в Ярославі** дня 21. квітня 1922, в пятницю, о год. 12. в пол., в салі Тов-а „Добробут", під проводом о. Кипріяна Хотинецького, в цїли вибору 6 відпоручників з суд. п в Ярослав,

46) **в Збарами** дня 10. квітня 1922, в понеділок о г. 12. в пол., в салі Руського Народнього Дому, під проводом о. декана Алексія Заячківського, в цїли вибору 32 відпоручників з суд. пов. Збараж,

47) **в Обертині** дня 10. квітня 1922, в понеділок о год. 12. в пол., в хаті п. Михайла Томина с. Івана, під проводом о. Дмитра Грабця, в цїли вибору 9 відпоручників з суд п в. Обертин,

48) **в Грималові** дня 13. квітня 1922, в четвер, о год 12. в полудне, в салі „Народнього Дому під проводом о. Петра Гроцика, в цїли вибору 11 відпоручників з суд пов. Грималів,

49 **в Скалаті** дня 11. квітня 1922, вівторок, о год 12 в пол, в парохіяльній дяківці, під проводом о. дек. Юліяна Левицького в цїли вибору 19 відпоручників з суд. пов. Скалат

50 **в Перемишлянах** дня 10. квітня 1922 в понеділок о год. 2 в пол., в салі Народнього Дому", під проводом дир. Евстахія Безпятки, в цїли вибору 24 відпоручників з суд пов Перемишляни

51) **в Підволочисках** дня 13. квітня 1922, в четвер, о год 12 в пол, в салі „Гос. споживн. Спілки Збруч", під проводом о. Володимира Куницького з Оріховця, в цїли вибору 22 відпоручників з суд. пов. Підволочиска

52) **в Старім Самборі** дня 25 квітня 1922 в второк, о год. 2. в пол., в читальні „Просвіти", під проводом о. дек. Андрія Бенцїна, в цїли вибору 42 відпоручників з суд. пов Старий Самбор,

53) **в Радехові** дня 13. квітня 1922, в четвер, о год. 2 в пол, в салі „Народнього Дому", під проводом о д-ра Володимира Шелліха, в цїли вибору 41 відпоручників з суд. пов. Радехів.

ДИРЕКЦІЯ
Тов-а взаїмн. обезп. „ДНІСТЕР".

НАДІСЛАНЕ.

Подяка.

Отсим складаємо сердечну подяку Вп. Дрови Миронови Ванинови за совісну і щиру опіку в часі недуги нашої Матери.

Д-р Роман, Михайло і Ярослав Секели

1006 1—1

Заява

В[illegible] що колинебудь і пер[illegible] панню Плаксійову висказався ус[illegible] письменно некористно відкликую і заявляю, що все те не згідне з правдою

1003 1—1 *Дмитро Кібич.*

ОПОВІСТКИ.

Народній театр Тов. „Українська Бесіда" у Львові, під артистичним проводом Олександра Загарова. Саля Тов. ім. М. Лисенка, вул. Шашкевича ч. 5.

Субота, 1. квітня: другий раз „ПАНСОТНИК", опера на 2 дії Козаченка і „НОКТЮРН", фантаст. опера на 1 дію М. Лисенка.

Неділя, 2. квітня: попол. год. 3. ЦИГАНСЬКА ЛЮБОВ, романтична оперета на 3 дії Ф Легара, вечером „МОЛОДА КРОВ", комедія на 4 дії В. Винниченка.

Початок вистави о год. 7·30.

Білети в ціні від 500—200 Мр. продає „Народня Торговля", а в день вистави від год. 4·30 попол. Каса театру.

Звичайні Загальні Збори Львівської Філії Українського Краєвого Тов. охорони дітей і опіки над молодю відбудуться в середу, дня 5. IV. 1922. о годині 4·30 по пол. в домівці Товариства вул. Бляхарська 11, I. — Проситься о численну участь

1002 1—2

Позір Бережанщина. Заходом всіх українських Товариств в Бережанах відбудеться в пятницю, дня 7 квітня 1922. в салі „Сокола" СВЯТОЧНИЙ КОНЦЕРТ в память 6 . роковин смерти Тараса Шевченка Початок о год. 7·30 вечером. Білети скорше нарувати можна в склепі „Народного Дому". 999 1—1

Позір! Товариства, школи, пласт, що хотять користати з площі Сокола-Батька т. зв. „Українського городу" внесуть найдальше до 15. V. ц. р. подання, подаючи в них дні і години на руки тов. Миколи Левицького скарбника, Ринок 10. Краєвий Союз Кредитовий. — За Старшину С.-Б. М. Заячківський голова, Єзерський К. справник 1009 1—2

Тарасове Свято обходити буде хлопяча школа ім. Тараса Шевченка в неділю, дня 2 квітня ц. р. о год 11 перед пол в сали Лисенка при вул. Шашкевича. В програму свята увійдуть: хори. декламації, промова, руханкові вправи і сценічний образ. Впов. Громадянство просимо о ласкав участь у тім діточім святі. — УПРАВА. 1000 1-1

Кочкурі. Українське краєве Товариство охорони дітий і опіки над молодіжю у Львові прийме урядника до ведення канцелярії Товариства. На разі на години полудневі. Зголошення письменно з поданням услівій і доказів уздібнення слати на адресу Товариства Львів, Домініканська 11/I. Не узгляднені оферти лишаться без відповіди.

987 2—2

КНИГАРНЯ НАУКОВОГО ТОВ-А ІМЕНИ ШЕВЧЕНКА

у Львові, Ринок 10, поручає

С. Артемовський: Запорожець за Дунаєм опера, Старицький: Ой не ходи Грицю та на вечерниці, драма, Б. Грінченко: Ясні зорі, драма.

Товариство Захист для сиріт у Львові отвирає з днем 15. червня ц. р. в місцевости ПІДЛЮТЕ (п. Перегінсько).

Осеню для літників

Чудовий гірський воздух, високе на 500м. положення серед шпилькових лісів, здорова і смачна пожива, своє товариство, річна купіль в Лімниці або тепла мінеральна (сірчано-йодова), всілякого рода забави та прогульки, все те дасть змогу вичерпаним особам нашого громадянства гарно відпочати і прийти до сил. Вигідний доїзд лісною залізницею від ст. Брошнів на шляху Стрий-Станиславів. Цілоденне удержання (з 4-кратною їдою) коштуватиме 600—1000 Мп. від особи, залежно від комнати. Буде також до винайму кілька комнат з кухнями, в яких дотичні родини можуть самі собі варити. На цей рік знайде приміщення тільки около 50 осіб. Хто хотів би заздалегідь запевнити собі місце, або дістати блищі пояснення, зволить звертатися письменно до п. Г. Е. Ґашинського, Львів, вул. Руська ч. 20. („Дністер"). 1—6 992

ЛИСТУВАННЯ.

(Запити і відповіди).

Хто знав би що про стрільця У. Г. А. **Михайла Ґодза**, служив при харчевім відділі 5 бригади, і пропав коло Тернополя при відвороті 1920, буде ласкавий повідомити його жінку Катерину Ґодз, Прусинів, почта Белз. 996 1—2

Дрібні оголошення.

СПІЛЬНИКА до будови млина з капіталом 15 000.000 мп. пошукую. Близша відомість Михайло Максимович Львів, Куркова 11, І. пов. двері ч. 10. 1—3

ПАРЦЕЛЯ будівляна при тракті 3км. від Стрия враз з матеріялом до будови в Братківцях п. Стрий. Зголошення: Мих. Мельник, Братківці. 1—1

ЖЕНЩИНИ середних літ, інтеліґентної, бездітної, до ведення домашного господарства, пошукується. Услівя проситься подати о. Іван Доніґевич Ясенів горішний. 1—1

ПОШУКУЄ відповідної посади бувший скарбовий контрольор. Зголошення прошу слати під Д. Пруссак в Чесанові. 1010 1—2

ШУКАЮ лекції на провінції з ґімн. Учу французького. Зголошення до Адміністрації під „Моральний". 1001 1—2

Женщина інтеліґентна до помочи в кухни потрібна. Відомість: Зацерковна, вул. Піскова 21, III. 995 1—3

ВЕЧЕРНІЧНИЙ ІНСТРУКТОР, правник, б трядоровець, спеціяліст в математиці грайне у Львові лекцію в низ. кляс гімназіяльних і инших шкіл, ексмат. инше занятя. Зголошення на адресу Личаківськи 18, І. п у п. Марії Тарас для М. К.

ОГОЛОШЕННЯ.

АДВОКАТ

Др. АНТІН ГОРБАЧЕВСЬКИЙ

переніс свою адвокатську канцелярію до

Чорткова.

Огляд бувальщини - - - - - українського народа

з 40 образцями і 3 мапками, дуже цікава книжка для всіх. **ЦІНА 200 Мп**

Набути можна в українських книгарнях.

Замовляти: **Повітове Товариство Кредитове, Ринок ч 10. у Львові.**

Висилка лише за готівку. Порто 30 мп. За 10 прим рників відпадає порто. 1008 1-3

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

Всі Українці

повинні курити лише найлучшої якости паперці і тутки

„ОКСАНА"

з яких часть доходу іде на фонд україн. інвалідів.

1007 1—3

ВАЖНЕ ДЛЯ СЕЛЯН!!

Новозвідкрита

Перша краєва фабрика ткацьких виробів

Львів, вул. Пекарська 53.

приймає прядиво, всякого рода льняні сирівці та чесане і мішане конопля, льняні і коноплянї вичіски в заміну за готові полотна ріжного рода, цайги, хустки, шалі, матерії на матераци, стори, пішви, насипи і т. п. або також за готівку, платячи найвищу ціну. 1004 1—10

ПЛУГИ, БОРОНИ, ЛЬОКОМОБІЛІ, АҐРЕҐАТИ і МОТОРИ

поручає зі свойого складу Ґенеральне Заступництво

Акц. Т-ва „Манфред Вайсс в Будапешті"

Інжинери

Т. ПЕРУЦ і Ф. СІЕМС

XI. Спілка з обм. пор. 1-3

Львів, вул. Клеларівська 2

Вже появилася книжка

Д-РА СТ. ЛЮДКЕВИЧА

Загальні основи музики

901 (ТЕОРІЯ МУЗИКИ) 2—4

Перший повний підручник науки музики зі словарцем, призначений для музичних шкіл, учительських семинарій і ґімназій, а зрозумілий для всякого інтеліґентного самоука.

Ціна 457 мп., з пересилкою 500 м.

Замовляти у Видавництві „ЗАГАЛЬНА КНИГОЗБІРНЯ" в КОЛОМИЇ Дідушицьких 18. Теж Видавництво поручає також „Історичні поеми Шевченка" з просторим вступом і примітками. Ціна 250 мп. без пересилки.

„ПОЛОТНО" Львів Зіморвича 20. Полотна, цайґи, сукна, мотузяні роби. 736 0-?

ЯБЛОВИН

Перша краєва фабрика овочевих вин

Ска з обмеж. порукою

у Львові,

ВУЛ. БОҐУСЛАВСЬКОГО Ч. 9-11.

поручає в бочках і фляшках:

Вина овочеві „Яблови" в таких родах:

Витравні вина які мають 8—9 прц. алькоголю.

Вина Chateau D' Or витравні які мають 10—12 прц. алькоголю.

Vermout, десерове вино, має 15—16 прц. алькоголю.

Наші вина є під ґарантією чистим екстрактом овочів найпершої сорти і нічим не уступають грозновим закордонним винам. За якість тих вин наша фірма приймає всяку ґарантію. Наші фляшкові вина є заосмотрені зареґістрованою етикетою. Замовлення і гуртова продажа в бочках і фляшках в бюрі фірми „ЯБЛОВИН" Львів, вул. Боґуславського ч. 9—11, вхід з вул. Пелчинської. Для вигоди П. Т. відборців уряджено детайлічну продажу і бюро замовлень у фірми МАКС ВІКСЕЛЬ і Син, Краківська 14. 975 2—2

В 61 роковини смерти ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Великий КОНЦЕРТ

академічного хору „БАНДУРИСТ"

відбудеться 31. (а не 29.) марта 1921 — в салі Муз. Тов. ім. Лисенка

Львів, вул. Шашкевича ч. 5.

зі слідуючою програмою:

І. ЧАСТЬ: 1) Лисенко. — „Вічний Революціонер", хор Бандуриста при акомп. фортепяну. 2) Промова. 3) Стеценко. „Прометей", хор Бандуриста при акомп. форт. 4) Декламація. 5) Шуман. „Концерт А-моль ч. І.", відіграє І. Макухівна. 6) Фр. Ліст. — „Хор Робітників", сольо басове з мужеським хором і акомп. форт. відспіває опер. арт. М. Маслюк і акад. хор „Бандурист".

II. ЧАСТЬ: 7) Ніжанковський. — 1. „І помолюся я". 2. Заремба — „Не тополею високою". Ґріґ. 3. „Пісня туги", відсп. опер. арт. І. Туркевичівна. 8) Колесса.—„Було колись". „На музиці", хор Бандуриста а капелля. 9) Січинський. — а) „І золотою дорогою". Лисенко. б) „Реве та стогне", сольо басове, відспіває опер. арт. М. Маслюк. 10) Богдан Вахнянин. — „Буря на озері". Патріотично-реліґ. ораторія на 2 муж. хори і 2 форт. Відспіває акад, хор Бандурист.

Діріґент хорів: проф. і оперовий співак Р. Орленко.

991 Акомпаніямент обняли: ПП. І. Макухівна і В. Давидович. 3—3

ПОЧАТОК О ГОД. 7·30 ВЕЧІР. — Білети раньше можна набувати: „Достава" Львів, вул. Руська ч. 20. від 10—1 і 4—6 пополудни.

„РІЛЬНИЧИЙ ДІМ"

заступництво Просцейовської фабрики

РІЛЬНИЧИХ МАШИН Ф. ВІХТЕРЛЬОГО

НОВИЙ САНЧ, ВУЛ. ГОФМАНОВОЇ Ч. 1.

Контора Ринок ч. 10,

ПОРУЧАЄ: криті керати Віхтерлього, ручні молотільні, кератні молотільні, цілковиті молотільні ґарнітури Віхтерлього зі скіряними пасами. Ручні і кератні січкарні. Млинки до мелення збіжа. Зелізні плуги. 757 Господарям уділяється кредит. 23-?

ВПР. ПАРОХІЯЛЬНІ УРЯДИ

проситься ласкаво надсилати належитість за „Помяник" по упавших борцях за нашу волю і жертви на фонд українських інвалідів на вкл. кн. „Помяник" ч. 13340. Тов. „Дністер" у Львові, вул. Руська ч. 20. 1007а) 1-3

Присилайте передплату!

ШТУЧНІ НАВОЗИ

як суперфосфат кістяний, 20% фосфору, 5% азоту, доставляє сейчас ваґонова 2—3

„РЕҐУЛЯТОР"

Т-во для обороту товарового У ЛЬВОВІ, ОССОЛІНСЬКИХ 9.

НАЙЛІПШІ ДЗВОНИ з ПЕРЕДВОЄННОГО МАТЕРІЯЛУ

ДОСТАРЧАЄ ПІД ҐАРАНТІЄЮ

„РИЗНИЦЯ" Т-ВО ЗАР. з ОБМ. ПОРУКОЮ в САМБОРІ.

ВСІ ІНФОРМАЦІЇ ДАЄ ВІДВОВОТНОЮ ПОЧТОЮ.

Багато листів з похвалою і подякою, як приміром:

„Отсим мило мені повідомити Впов. Дирекцію, що з надісланих дзвонів так я, як і мої парохіяни єсьмо зовсім вдоволені. Викінчення їх солідне, звук чистий і гармонійний, а ціна невисока, тимбільше, що фабрика, котрої Ви єсьте посередником, не рахує осібно окуття і опилковання дзвонів по вийняттю з форми, як се роблять инші фірми. Тому складаю *Вам* за сі дзвони заслужену подяку і уповажняю Вас помістити сю подяку в часописях.

Макова, 26. І. 1922. 1005 1-3 **о. Іван Гриниши**, парох."

ВЖЕ ПОЯВИЛАСЬ:

II. СЕРІЯ НОТ

ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ

в яку входять:

а) Гайворонський: „Синя Чічка". б) Гайворонський: „Ой нагнувся дуб високий", в) Гайворонський: „Ой казала мати та не банувати".

Всі на голос і фортепян. Ціна поодинокого випуска 150 Мп. — Головний склад:

УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ і АНТИКВАРНЯ

9766 ЛЬВІВ, вул. Рутовського 22. 2—3

ПАСИ що заступають ґорсети для корпулентних пань, найновіші моделі ґорсетів, на — — грудників — — поручає

МАҐАЗИН ПАРИСЬКИХ ҐОРСЕТІВ

„МАЛҐОЖАТА"

ЛЬВІВ,

БАТОРОГО 34, головний вхід II. пов. двері 13. 9806) 2—2

КОПЕРНИК і МАРУСЕНЬКА

висвітлюють від неділі 26. марта с. р.

роман найкращої і найспритнійшої жінки в Англії ляди Гамільтон з найбільшим вождом фльоти, адміралом Нельзоном побідником під Трафальґаром в 6 актах п. з.

Леді Гамільтон

В головній ролі артистка неземської краси акторка в великім стилю Ліяна Гайд її партнерами славні артисти Вернер Кравс, Конрад Вайд, Райнгольд Шинцель. Оригінальні зняття пороблені в Неаполі і на Середземнім морю.

Видає і за редакцію відповідає Олекса Кузьма

З друкарні Спілки „Діло"

KUL BIBLIOTEKA UNIWERSYTECKA